

Egy kiugrott

krisnás

vallomásai

Szemfelnyitó könyv
a Hare Krisna szervezetről

HEGEDŰS ÁKOS

Egy kiugrott krisnás vallomása

Hegedűs Ákos

2019

Underground Kiadó Kft.

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

A vallomás (latin confessio 'bevallás, gyónás') az önéletrajz sajátos fajtája, amelyben a szerző lelki életének, törekvéseinek, világfelfogásának - olykor az önostorozásig menően őszinte -, elmélkedő jellegű feltárása háttérbe szorítja az életút külső eseményeinek rögzítését.

“A megtévesztés korában az igazmondás forradalmi tettnek számít.” George Orwell

Előszó

Ezt a könyvet már jó néhány éve tervezem, és most úgy érzem megértem arra, hogy előjök velem, ugyanis olyan információkat, tanításokat osztok meg az olvasókkal, amelyek hasznosak lehetnek, főleg a fiatalok számára. Az első részben elmesélem a történetemet, hogy hogyan talákoztam a Haré Krisna mozgalommal, a Krisna-tudattal, illetve a krisnásokkal, és hogyan éltem közöttük több mint nyolc évet szerzetesként. A könyv második részben elmondom, hogy milyen tényekre nyílt fel a szemem, ahogyan vizsgálódnival kezdtem. Ehhez felsorolok néhány témát, amit a magyar közösség jó, ha szemügyre vesz, például hogyan működik ez a Krisna-egyház, vagy közösség, és hogy rávilágítsak az egyház háttérére, kis történelmi betekintést is nyújtok, valamint természetesen saját személetem alakulását, fejlődését is leírom, hiszen itt a lényeg: tapasztalatomat nyújtom át az olvasó számára. A megértés érdekében néhány kritikát is megfogalmaztam, amelyek olykor fájdalmasak lehetnek, de muszáj vagyok egyenes lenni, mert ebben a témában csak félrebeszélések vannak. Továbbá, olyan filozófiai részeket is pedzegetek, melyeket laikusok lehet nem fognak érteni, de úgy gondoltam, hogy a beavatottakhoz is szólok gondolatébresztésképpen, mert igazából nem lehet tudni, hogy e könyv kihez kerül.

Még mielőtt elkezdeném, szeretném leszögezni azt, hogy írásomban nem az ősi hindu vaisnavizmus*¹ ellen szólnék, hanem pusztán szeretném bemutatni, hogy mennyire ártalmas valójában az intézményes vallási szervezetben való tevékenykedés, hogy milyen ártalmas egy vallási intézményhez csatlakozni, és miért ártalmas a Hare Krisna mozgalom.

Főleg a hindu irányzat oldaláról világítanám meg e témát, de ezek a problémák más vallások irányzataiban is ugyanígy jelen vannak. Tudomásom szerint szerencsére keresztény vonalon is megjelentek a szabad gondolkodást hirdetői, akik valódi tanokat adnak közre, ősi szentírások után kutatva az egyházban, szektákban rekedtek szeméit nyitogatva. Munkájukhoz sok sikert kívánok. Én ugyanezt teszem, csak más vonalon. Én is próbálok visszanyúlni az eredethez, a kezdetekhez. Nem könnyű feladat, hiszen tudomásom van arról, hogy sajnálatos módon a szentírásokba, a Védákba is bekontárákódottak már az idők során. Valamint tudva levő az is, hogy nagyrészt az eredeti kéziratok teljesen eltűntek. Ezeket ismervén elkeseredhet az ember a kutatásai során. Ráadásul a legtöbb valódi és még eredeti anyag csak szanszkritul található meg egy-egy eldugott kis templom levéltáraiban, amelyek közül néhányakat megtaláltak és lefordítottak ugyan angol nyelvre, de arról tudhatjuk, hogy az is csak egyféle fordítás, ugyanis szanszkritről lefordítani egy rövidke szöveget, annak van vagy százféle lehetséges variációja, ami az értelmező hangulata alapján választódik meg. Roppán bonyolult dolog ez.

A vallásokat könnyen lehet kritizálni. Egyik vallás tagja könnyen fogalmaz meg kritikákat a másik ember vallásáról. Az ateista könnyen beszél, hogy milyen bolondok a hívők, de az én kritikám egészen más, mert én benne voltam a szektában, s tudom, hogyan működik, milyen bent lenni, megtapasztaltam a légkört, és kellő teológiai, ill. filozófiai rálátásom is van a tantételekről, történelemről. Ezen ismeretek hiányában – főleg itt a tapasztalások hiányáról beszélek – a szemlélő felületessé válik, s bagatell hozzáállással téves konklúzióra juthat, hogy milyenek is a krisnások.

Ezen könyv az igazság keresők felé is szól, hogy a kíváncsi ember forduljon inkább az internethez, ha kérdései vannak a világról, vagy olvasson el pár könyvet, kutassa fel a gyökereket, de ne történjen meg, s óva intek minden embert, főleg a fiatalokat, hogy vallási szervezethez, szektához csatlakozzanak, leragadva egy nézetnél! Ezt már most le kell szögezni, és ez is volt az indító ok a könyv létrejöttének (többek között), hogy a saját két évtizedes tapasztalatomat feltárva, kedvét

szegjem az útkeresőnek, amíg még józan, mert teljesen feleslegesnek tartom azt, hogy az ember keresztül menjen olyan tapasztalásokon, amiken én már keresztülmentem.

Isten mindenkiiben jelen van. Bárhol szólhatunk hozzá, imádkozhatunk olyan formában, ahogy nekünk tetszik, szólíthatjuk úgy, ahogy nekünk tetszik, ott imádjuk, ahogy nekünk jó, de legyünk résen, mert sok a hamis pap, tanító, guru ebben a világban, akik lelkeket gyűjtenek és magukhoz láncolnak, és félremagyaráznak, de ami a legrosszabb, hogy a vallási hitrendszerek elvakítanak és beszűkítik a látóképességünket, s éppen ezért fejben mindig nyitva kell maradni.

A vaisnava vonalat kevésbé ismerik, és lehet emiatt néhol az írásom nehezen fogyasztható, ezért elnézést kérek, de sajnos nem áll módomban belemenni a részletekbe, mert itt nem a vaisnavizmust szeretném bemutatni, hanem csak képeket villantanék fel a Hare Krisna mozgalomról lényegre törően, hogy mit tapasztaltam, mi a véleményem a krisnásokról húsz év távlatában. Azt hiszem ideje ezekről beszélni, mert mindenhol csak a szirupot csorgatják, de a valóságról nem írnak.

Másik dolog, hogy itt nem személyek, papok, vezetők, főakárcik ellen beszélnék. Nem akarok újjal mutogatni azzal, hogy ő, meg ő a hibás. Nem. A hibás az én vagyok, és az, aki csatlakozik a szektához, és leáll ezekkel a lélekrablókkal beszélgetni. Nem szeretném a felelősséget áthárítani másokra. Ha elmész egy elhagyatott területre sétálgatni és megtámad egy kutya, akkor nem a kutya a hibás, hanem te, aki begyalogoltál a területére. Szóval ezt is tisztázni kell, mert az ember olyan, hogy nagyon szereti a felelősséget áthárítani másra. Ha nem állsz le a kutyával, ha nem hallgatod meg azt az embert, a „gurut”, vagy bárkit, akit nem kéne, akkor ők mit árthatnak neked? Hát nem így van? Szóval itt most a célom a tájékoztatás, a vészharang megszólaltatása, hogy „Vigyázz kutya”.

Korábban Varga Miklós is írt egy kalandregényt Szigorúan bizalmas címmel, hogy hogyan élt ő is a krisnások között és hogyan ugrott ki végül és vált Jézus követőjévé a Golgota egyház menedékében. Ki hogyan éli meg a csalódását. Miki teljesen szakított a vaisnava vonal filozófiájával. Ezt is meglehet érteni. A története még üzleti szempontból is kapósabb: kiugrott krisnásból Jézus követője lett. Ez már igen. Viszont ellenben Mikivel én gyakorlatilag minden egyházból, szektából kiugrottam, és nem ugrottam bele egy másikba.

Az emberekben ott van az a késztetés, hogy tartozni valahová, legyen az egy politikai párt, egy intézmény, vagy vallási felekezet. Az emberek állandóan sorba akarnak állni, de én ezzel is végleg felhagytam, és szeretném, ha mások is felhagynának ezzel a kényszerpályára állással, és szabadon szárnyalnának mindenre nyitott tudattal. Persze ezt a világot egy nagy börtönné próbálják átalakítani számunkra, de az emberi lény szabadnak született, varázslatos képességekkel, így a téves programokat muszáj lesz feltörni. Jómagam ehhez teszek hozzá.

Krisnásokról készült már több tanulmány, de mind nagyon édesen tálalja a gyanús pontokat, például, amikor a gazdálkodási részhez érnek, vagy életviteli kérdéseket feszegetnek, akkor csak simán nyitva hagyják a témát, nem mennek a mélyére. Ezekről a dolgokról nyíltan kéne beszélni, és komolyan kellene vizsgálni, mert van mit fejtegetni.

Elkezdem tehát a történetemet, ahogyan én átéltem. Mondhatná valaki, hogy ez csak egy szerencsétlen ember sirámai, aki kibukott a krisnások között, ahol lehet vannak hibák, de hol nincsenek. Még a legjobb termékszolgáltató véleményfalán is vannak elégedetlen, negatív közlemények, de ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy a szolgáltató rossz lenne. Csak valami oknál fogva azoknak az illetőknek pont nem jött be a termék, és így rossz élményt szereztek. Itt az én esetem, ez más, mert nem csak hibákkal találkoztam, hanem itt komoly elhajlást tapasztaltam az emberség, a tisztaság, az igaz spiritualitás szintjeitől. Az én drámám más. Ha hiba lenne, az oké, de én nem hibának nevezem ezeket, hanem gaszágoknak. A gazokat pedig ki kell gyomlálni.

1. rész: A történetem

Én...

...mindig is egy roppant nyitott emberként tartottam magam, ami némely esetben nem feltétlenül volt jó, főleg, hogy a nyitottságomhoz még hozzájön egy jó adag naivitás, s úgy gondolom, hogy egyszer ez visz majd a sírba. Minden esetre, hihetetlen nagy tudásvágy élt bennem, hogy már az óvodába menet az iskola felé pillantgattam, gondolván, hamarosan én is oda fogok járni, s mindent meg fogok tudni a világról. Aztán később rájöttem, hogy ez az iskolásdi dolog nem éppen a legélvezetesebb módja a tudásszerzésnek, így hát csalódnom kellett.

Közepesenél gyengébb tanuló voltam, igaz, 7.-8.-ban megtáltosodtam, amikor is négyes átlagom lett. Mondták is a tanáraink, hogy „Tudsz te többet is, ha akarsz!”. Hát a szokásos szöveg. Nem voltam hülye-gyerek, de éreztem azt, hogy a modern iskola intézménye egy létellenes, szörnyűséges időpazarlás. A legtöbb gyermek ezt érzi és ellenáll, lázad a lelke.

Csak gondolj bele, hogy 8 hosszú éveken keresztül semmit nem tanultál, ami hasznos lenne az életben, és amit ne lehetne 1-2 év alatt magadévá tenni: írni, olvasni és számolni. Az összes többi kuka. A többinek, ha érdekel, úgy is utána nézel, ha nem érdekel úgy is elfelejted. Nem értem minek tanítanak gyerekeket olyan dolgokra, amit úgy is elfelejtenek, hogy mit tudom én, II Rákoszi Ferenc mit kavar a kurucokkal. Sok időfecsérlés, de azt nem tanítják, ami tényleg fontos lenne: hogy hogyan kell élni; hogyan kezeld a pénzedet; hogyan legyél jó férj, apa; hogyan legyél jó feleség, és anyuka; hogyan kell vezetni a háztartást; ...mi a baj a szektákkal, a vallásokkal, és így tovább.

Itt megemlíteném azt is, hogy nem csak vallási szekta létezik, hanem van politikai, gazdasági, tudományos, történelmi, oktatási szekta is. Gyakorlatilag, ha úgy vesszük az egész rendszer, amiben nevelkedünk és élünk az egy hatalmas szekta. Csak nézzük meg, tegyünk egy kis kutatást azután, hogy kik irányítják a világot, a gazdaságot, a politikusokat, a bírót, a bankokat, az egyházakat és tovább. Minden mögött ott van egy szekta Elit, a legsötétebb szekta, amit Stanley Kubrick a „*Tágra zárt szemek*” c. filmjében is csak alig mert bemutatni. Ha helyzetünk nem túl rózsás, és nem csoda, ha a gyermekeink egy szektán belül egy másik szektába kerül, ezzel tovább zsugorítva a fényüket.

Tehát a közoktatás is egy szekta, mert ott is működik az agykikapcsolása. Nem tanítanak meg gondolkodni, csak magoltatnak. Tehát már kis porba-fingó korban elrontják az embert, és akkor mit várnánk az iskola utáni életben: kilökik az utcára, kap egy főnököt, akit szintén szektások neveltek, ...na de nem akarom fojtani. Egy rádióműsorban egy szakember elárulta, hogy a gyerekeket miért nyüstölik a matematikai egyenletekkel, amikre tényleg nem lesz szükségük az életük során, és a válasz az, mert az ilyenfajta matematikai kalkulációkkal befolyásolni tudják a gyermek agyát, gondolkodási módját. Nagyon komoly. Ezeket azért mondom, hogy nehogya valaki lenézzen engem, mert csatlakoztam egy vallási szektához. Itt mindenki szekta tag.

Kis gyermek voltam, amikor az egyik éjjel mielőtt elaludtam, lehunyt szemmel a világ nagy kérdéseim merengtem, egészen pontosan a halál utáni létezésen gondolkodtam, és ahogy kezdtem összegyűjteni az addigi gyér ismereteimet, egy félelmetesen üres sötétségbe jutottam, de úgy megijedtem ettől a képtől, a semmitől, ettől a létezés megszűnésének érzését jelentő ürességtől, hogy sírva fakadtam. Gyakorlatilag mint az később kiderült, hogy én a buddhista *nirvána* létállapotot képzeltem el végállomásul. Na, összejött a család: apa, anya berohantak hozzám, vigasztaltak. Kifejtettem nekik a félelmeimet, de szegények nem tudták a Nagy Választ, hogy hová kerülünk a halálunk után. Aztán többször nem is firtattam e kényes témát.

Kilenc éves koromban, az esti zuhanyzás közben, az ágyékomnál felfedeztem egy duzzanatot, amit nagyon furcsának találtam, és egyből kiszóltam anyunak. Ő bejött, megnézte a duzzanatot és elsápadt, mert tudta egyből, hogy ez nem vicc, és sajnos kórházba kerültem, ahol Non-Hodkin limfóma nevű daganatos megbetegedést diagnosztizáltak. Szilveszterkor már a műtőasztalon feküdtem széttárt karokkal. Le is voltam kötve, hogy ne ficáncoljak, miközben döfködtek belém a tűiket altatás címen - mindegyik irtózatosan fájdalmas volt. Egyszerűbb lett volna, ha leütöttek volna.

A műtét után még néhány hónapos kórházi kínzás következett barbár módszerekkel. Azok valóban kemény idők voltak. Több fázisos kemoterápiát is kaptam, aminek köszönhetően teljesen legyengültem. Felrobbant az összes vénám, annyit szurkáltak. Nem tudtam állni, járni, enni is csak keveset, de egyik nap a szüleim gyakorlatilag kiloptak a kórházból, miközben az orvos kiáltott utánuk, hogy meg fogok halni. Az ilyen orvosi kezelés megtagadása ma már büntetés volna maga után, de az biztos, hogy a kemoterápiát nem életem volna túl. Otthon elkezdtük az alternatív gyógymódot a felépülésemért az akkoriban boszorkányságnak titulált természetgyógyász módszerekkel. Sőt, még valamifajta kristály-energetikai kezelésre is eljártunk, amit orosz gyógyászok végeztek, igen drága áron.

Amikor még bent feküdtem az intenzív osztályon, a szüleim egy agykontrollos csoportot megkértek, hogy küldjenek nekem gyógyító energiát, és csodák csodájára, teljesen jobban lettem: megjött az étvágyam, kitisztult a vérképen, elmúlt a lázam is, lementek a gyulladások. Erre mindenki nagyon megörült. A hangulatom is nagyon jó lett, de sajnos a csoda csak pár napig tartott. Úgy vélem, hogy rendszeresen, több hónapig kitartó energetika gyógyász módszert kellett volna alkalmazni a teljes gyógyulás érdekében, de gondolom erre nem volt kapacitásuk, de minden bizonnyal működik a dolog, és miután kikerültem a kórházból, energia gyógyászatról kezdem el olvasgatni.

Végül rövid idő múlva teljesen felépültem, és megtanultam ismét járni, visszahíztam, kinőtt a hajam is, és mikor visszamentünk kontrollra a Bethesda kórházba, a főorvosnő, aki korábban a halálomat jósolta, nem ismert meg miközben anyuval beszélgetett, mert azt hitte, hogy én a tesóm vagyok, rólam pedig azt hitte, hogy már eltemettek. Anyu nem is dicsekedett el velem, hogy itt vagyok, élek és virulok. Egyszerűen elkértük a papírokat és leléptünk.

Hitviharok

Abban az időben 7-10 éves korom körül, rendkívül érdekelt a Biblia történetei, az Istentéma. Rendszeresen forgattam a különféle képes gyermekbibliákat. Az egyházhoz, közösségekhez nem csatlakoztam, nem úgy, mint a bátyám, aki a közeli reformátusoknál vett menedéket. A bátyó állandóan az evangéliumával oltott, s talán éppen emiatt sem vonzott a keresztény közössége.

Viszont, ami leginkább visszatartott a keresztény hitételtől az az volt, hogy sok kérdésemre nem adták meg a választ. Ahogy a Bibliát olvastam, egyre tudományosabb szemszögből kezdtem vizsgálni a tantételeket, a világról és Istenről alkotott keresztény felfogást, és éreztem, hogy ez nekem kevés, hogy ezen túl van még valami. Gyermekként még úgy elmegy a Bibliatörténetek, események, a teremtés magyarázatai, de később azért ennél már több kell. Főleg a modern gondolkodó embert érthető okból mesékkal nem lehet ennyivel elaltatni, és biztos vagyok abban, hogy a Bibliában egykor megvolt az a tudás, amit én kerestem.

A tesóval elég sok vitám volt a Bibliában foglalt logikátlan és tudománytalan megállapításokról. Volt, hogy vallás és Bibliafikázó tanulmányt írtam egy nagy méretű géplapra, összegyűjtve minden

megkérdőjelezhető állítást, amibe bele tudtam kötni.

Akkor történt bennem egy fordulat és amolyan Istentagadóvá lettem, de inkább a keresztény felfogás volt az, ami feldühített, vagy elriasztott, hiszen észrevettem, hogy roppant keveset mondanak el a világról, keveset tudnak Istenről, de ami engem nagyon zavart, hogy roppant kevés az, amit a világ keletkezéséről, teremtésről mondanak, s közben nagy buzgalommal bolondítják az embertömegeket.

Tényleg dühös is lettem gyakorlatilag a vallásokra, hogy csak megbolondítják a fiatalok agyát valamiféle szentimentális gondolatokkal, de pontos és megnyugtató, tápláló és kielégítő filozófiai igazi válaszokra nem méltatnak. Ráadásul az a filozófiai rendszer, amely nem hisz a lélekvándorlásban, az a szememben eleve nem volt nyerő. Lázadásomban olyan messzire mentem, hogy az egyik alkalommal az iskolában kis kék színű Bibliákat osztogattak minden nebulónak, és a saját példányomat ollóval szétszabdaltam, majd könnyed csuklómozdulattal kidobtam az erkélyünkről az utcára.

Elkeseredésemben, hitehagyottan, tudásszomjtól kiszáradva más forrásokhoz nyúltam, hogy megértem a világ kialakulásának történetét és más kérdéseimre is megleljem a válaszokat. A nagybátyámtól kaptam is egy könyvecskét, amit nagy-nagy professzorok írtak. A könyv címe: Az első három másodperc. Hihetetlenül lelkes lettem, hogy végre megvan, amit kerestem, hogy ebben a könyvben minden tudományosan le van vezetve, teljesen érthető volt, logikusnak is gondoltam, tök szuper volt - felrobbant a világ és abból lett minden. Csúcs!!! Éreztem is valamiféle elégedettséget, de aztán nem sokáig tartott az eufória, mert valami nem stimmelt. Valami hiányzik a képletből, s azt hiszem, hogy nem is olvastam végig a könyvet, és ismét visszazuhantam a nagy rémisztő, sötét ismeretlenségbe. Feladtam.